

AMB ELS ULLS TACATS DE POR

No passa res, no passa res. Camino pel passadís sense fer soroll, amb la respiració continguda. Tot anirà bé, Clara. M'aferro al pom de la porta com s'aferria un naufrag a la fusta que flota perduda en mig de l'oceà. Miro en Biel. Ell també em mira, amb els ulls molt oberts, tacats de por. Empenyo la porta amb delicadesa, molta delicadesa, per evitar el grinyol traïdor de les frontisses.

La mare hauria d'apuntar-se a classes de teatre, perquè sap actuar tan bé que no sembla ni que ho estigui fent. Jo vaig trigar molt a adonar-me'n. Quan era més petita, ella sempre portava dibuixat un somriure de vidre a la cara, brillant i encantador. El lluvia quan venia a recollir-me a l'escola, quan em portava a classes de bateria o quan em posava el pijama a la nit. Era tan maco... Però quan ell arribava, quan creuava el portal del menjador, el somriure s'emboirava, s'esvaïa. Al principi d'una manera quasi imperceptible; amb els anys la subtilesa va començar a defallir. I quina innocència la dels infants. Com no podia veure-ho? A mesura que anava creixent, tot cobrava sentit. Els blaus, les ferides, els "no cridis, que els nens dormen". La seva pell de porcellana esquerdada pel seu puny de ferro. La seva mirada, perduda, cansada, cridant en silenci. Jo tampoc m'atrevia a dir res.

Moltes vegades em preguntava per què seguies amb ell? Per què seguies estimant-lo? Em recordo mirant la fotografia de la teva tauleta de nit una vegada i una altra. Que guapos estàveu a la lluna de mel. Se us veia tan feliços, tan units. Quan va ser que es va trencar tot, mare? Quan va ser? La mirava i la mirava i no et reconeixia. I no et reconeixia perquè ja no ets la mateixa. Ni el pare tampoc.

Em penedeixo del silenci. Em penedeixo de no haver-te dit: "mare, no estàs sola, estic aquí". Em penedeixo de encreuar els dits i plorar, acompanyant les teves llàgrimes des de l'altra banda de la porta, en comptes d'entrar i provar d'aturar-lo. Em penedeixo de no haver donat veu als teus crits, ofegats per no despertar-nos, ni a mi ni a en Biel. Em penedeixo de no haver-me estirat amb tu al llit per espantar els teus malsons i donar-te calor en la nit freda, freda. Em penedeixo de tantes coses, mare.

I tu també callaves, tu tampoc denunciaves. Per por, és clar. Perquè estaves aterrada, igual que jo, igual que totes. Potser encara guardaves alguna esperança o potser no, no ho sé. L'havies perdonat tantes vegades... Necessitaves tant creure't les seves promeses. Aquelles promeses que podien a embriaguesa. "Ho sento, no tornarà a passar, t'ho juro. T'estimo." I tu el perdonaves. I ja hi tornàvem a ser. Un cop rere l'altre. I sang i insults i baralles clandestines. I altra vegada: "perdona'm, t'estimo". I tu el perdonaves perquè

t'ensenyava els pètals, però després et clavava les espines. Ben endins, on el dolor culmina.

Ja n'hi ha prou, ja n'hem tingut suficient. Aprofita l'impuls del foc que t'abrassa i aixeca't, mare. Espolsa't les teranyines de l'ànima i crida. Avui t'estimaràs com ell mai no ha sabut estimar-te. Cada bufetada és un motiu, cada cop de puny un argument a favor nostre. Treu valor dels blaus, de les ferides. Estem assegudes una al davant de l'altra. Et miro. Em mires. Saps el que estic pensant. La bèstia dorm.

- Ho sento- li xiuxiuejo.

- Per què?- pregunta amb un fil de veu i aparta la mirada.

- Ja saps per què- dic fluixet.

Agafó la seva mà i l'estrenyo amb tendresa.

- Estic amb tu- li dic.

Els seus ulls s'ennuvolen i, per primera vegada en anys, em dedica un somriure sincer, una petita espurna de renaixença.

- Jo també tinc por, mare, però és ara o mai.

Roman callada, amb el terror clavat a les pupil·les.

- Mama- li repeteixo-, és ara o mai.

Les llàgrimes regalimen galtes avall pel seu rostre. Faig el gest d'anar a eixugar-les, però no hi arribo a temps: se les eixuga ella mateixa, em clava la mirada i, amb tota la fermesa que pot trobar una veu trencada, em diu:

- És ara, filla, és ara.

M'aixeco de la cadira. Jo també estic plorant. Ens abracem fort, molt fort.

- Som fortes, mare, podem fer-ho.

- Agafa el teu germà i vés cap a la porta. No feu soroll. Vinc de seguida.

- I la roba? I els llibres de l'institut?

- Clara- em talla ella, seca, i jo ho entenc perfectament. No necessito cap altra paraula.

Vaig cap a l'habitació del Biel. Ja està ficat al llit, dormint plàcidament, abraçat al seu peluix, en Tommy. No encenc el llum. El destapo amb molta cura i l'agafó en braços.

- Vine aquí, rei meu- xiuxiuejo.

- Què passa, tata?- diu mig adormit-, a on anem?
- Xst, no et preocupis, dorm.
- Però on anem?- pregunta en veu baixa, ja més despert.
- És una sorpresa, entesos? Ara no pots fer soroll.
- Marxem de casa?- em diu amb posat seriós.
- Què?
- Sóc petit, però no sóc tonto- respon amb veu trista.

Sospiro. És tan jove..., només és un nen.

- Sí- dic sense saber com continuar.
- D'acord- xiuxiueja i recolza el cap a la meva espatlla-. Em puc emportar en Tommy?
- Clar, rei- dic aguantant-me les llàgrimes-, clar que sí.

Camino pel passadís, amb en Biel a coll, sense fer soroll, amb la respiració continguda. Tot anirà bé, Clara. M'aferro al pom de la porta com s'aferra un naufrag a la fusta que flota perduda en mig de l'oceà. Miro en Biel. Ell també em mira, amb els ulls molt oberts, tacats de por. Empenyo la porta amb delicadesa, molta delicadesa, per evitar el grinyol traïdor de les frontisses. Espero la mare, no vull deixar-la sola. La veig venir pel passadís, de puntetes. Porta una jaqueta per cadascú, les claus del cotxe i el moneder. Ens mirem.

- Preparada?
- Preparada.

I empenyem la porta, sortim i la tanquem. Ben tancada. I caminem, avancem cap a un destí incert, probablement difícil, però esperançador. Deixem endarrere el nostre infern, la nostra llar trencada. Deixem endarrere la foscor tòxica d'un home amb el cor buit, les mans de pedra i la mirada plena de putrefacció.

Avui li donem una segona oportunitat a les nostres vides. Avui renaixem d'entre les runes, vives, lliures i lluitadores. No tornarà a trepitjar-nos, ni ell ni ningú.

Mai més.